

Μανδαρίνος και Μικάδος
διγως κάσος, διγως στίμμα,
και 'στάς ελίβας έφίαν αίμα
γενναιόφρονος 'Αρκάδος.

Π'.

(Έδώ τελειώνει πλέον τό νταλιέριο
χαρίς 'στών Φασουλή τόν άλιτήριο.)

Πότε κάτω, πότε 'πάνω,
τέχρα κορμάτια κάτω
και τόν άνεμο κουδάρη...
μία δυο... μπουά και βέρη.

Μαγάλη πένα μαγάλη μουρλα...
έμπρός τρουμπάται, έμπρός ταμπούρλα.
Θίλω πολίμων κανόν και φρίκην,
θίλω γιουρούσι παντού τουργλό,
θίλω Μαρίγκου μαγάλην νίκην,
θίλω και πώσιν του Βατράλό.

(Ένώ τοιαύτα έλεγεν ο Βονζακάρτης μόνος
κι' έπίτα προς την Καρκαλού και την Άουστεράιτην,
κρυφά κρυφά ο Φασουλής προβαλλίει ο Βουρβόνος
και του φωνάζει τρεις φορές: κύριε Μπανακάρτη πρώτιστε).

**Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σιάτος.**

Φ.— Έμπήκαν και 'στό σπήτι μου...
Π.— Τι λές, μαρι σκατήν;
Φ.— Θερρά πώς ήσαν άνανιέ πολιται και σπαδάτοι.
Π.— Χριστέ και Παναγία μου...
Φ.— Δίν μ' έφρησαν σκουπίδι
και θάλασσα μου τάκαμαν ως πού νά 'πης κρεμμύδι.
Π.— Μίλα καλά, βρή Φασουλή...
Φ.— Μήν είσα. ροβιτάρας...
κι' έμένα μ' έξεκοιλίσαν δυό τρεις 'στην κάμαρά μου,
κι' ο νηστικός ο σκύλος μου κι' άχόρταγος λιμάρης
σάν λυσσακίμος ριχθηκε νά φάη τάντερα μου,
μά μόλις τό στομάχι του έφάνη πώς βερνίσι
τούχσαν έξω τά μαλά με φοβόρ ματσούσι,
και σί μπουκάλι τάβουκλα γέματό γλυκερινή
και τ'άστειλαν εις τόν γνωστόν λυσσακίμον Παμπούκη.
Έγώ δι τότε, Περικλή, κραυγάων ώμίνα
πηγαίνω 'στών Πρωθυπουργό μ' ιντάθια χυμίνια,
και σώς Σώτερ, ταμπουά, κι' έπί τόν Φασουλή
έν και τοιούτον πάθμα διν βλάπητ και πολύ,
γιατί δέν έθλω πιά κοιλιά νά συνομουνογορηθ
κι' έπί τής βασιλείας σου λιμός νά τήν θρηνη,
έκείνος δι τό μέγεθος τής συμφοράς ειςτάρας
μού λίγει αξιφορώσου με, δέν είμαι πιά Σωτήρας.

Πηγαίνω και 'στών Θόδωρο, κι' έχάρη προφανώς
είπων αξιολύβιστον κι' αυτό τό γωνός,
και γουδοχίρι μουβείζε μαγάλο γηά φοβήρα
και ρητορειαν δι' αυτά σπαυδαίαν έδακνής,
και τέλος πάντων Βόρειον μ' 'ύμειναι άέρα
και μία 'στό Δοξαπατρι μ' έκίνο μου 'κοπάνις.
Τρίγω και 'στών Διάδοχον, και γονατίσω χέμω
πικρότατα και δίκαια παράνομα νά κέρω,
κι' αυτός μου λίγει εβδίκια έξελιχτημένος κλαίς,
στάσου νά γίνω Βασιλέης και τότε μου τά λές.
Τόν ειδικτόν Διάδοχον άφνω βριστικός
και 'στών Μεγαλειότατον έπιστολήν σακρώνω,
έκείνος δι μ' άπήνησι πολύ λακωνικός:
αγράψι μου τής ζημίας σου κι' έγώ σου τής πληρώνω.
Π.— Μά δέν μου λές 'στην πίστι σου χωρίς νά κοροιδήσης
έξελικισμένους έκαμς αυτός τάς έπισκήψις,
και πώς δέν έγινε γνωστόν τοιούτον γεγονός;
Φ.— Απού σ' έξεκοιλίσαν πώς είσαι ζωντανός;
Φ.— Κι' έγώ θυμαζώ πώς μ' αυτό δέν 'τίναζε τά κώλα,
μά φτού σου, βρή βλακίντι, πού τά πιστεύεις δια.
Π.— Λοιπόν δέν σοβαρεύομαι και όθλόου δέν σπουδαίεις
κι' αυτά μονάχα μου τά λές γηά νά διασκεδάσης;
Φ.— Έφρω πώς με τάστεια μου μαγάλος σι λυτώ,
άλλ' όμως τό κεράλι μου στριφογυρσ σαν σβούρα
και δέν άίξωρα, Περικλή, τί όμολοβό νά 'πό
γηά νά γειμώ το ε'ρωμούσιν τήν παλαιοπαταθούρα.
Π.— Όρας λοιπόν, παλράνθρωπε, χατούμα δυνατά
όπου μ' έκατατρώμαζες με τίτοιχα χαράτα.

**Ευχαριστήρια θερμά
προς μέλαν σου μάς έκτιμώ.**

Και του Πανταζοπούλου ή δεσποινίς Μαρία,
φιλόμοσος τά μάλα τών Καλαμών κυρία,
τής δικακτηριδος άκόμη θιασώτις
ώς όδωρον δι' έκείνην ρακι μαζ, στίλλει πρώτης,
ξεροφημίνια σύκα κι' έληράς τών Καλαμών,
ήρ' ή ευχαριστήσις άς λάβη παρ' ήμών.

**Είς τό μνημόσυνον Φερής Μαρμαρόν,
που' τήν έλάψανε κι' οι προβαδούροι.**

Πατέρα δύστυχη, όλοι μανούλα,
πώς τήν έχασατε τίτοιχα νουρούλα;
Και σαν 'πετούσε τριλλά κοντά σας
κι' έκλαί'ούσε 'στά γόνάτα σας,
και τότε ήταν ένας άφρός,
μικρής Νεράιδας ίσκιος λαφρός.

Και σύ, πατέρα, και σύ, μανούλα,
τήν έπαρνούσε τής γής παιδούλα,
ώς πού σας έφυγε μιά μαυρ' ήμέρα
σαν άσπρο σύννεφο με τόν άγίρα.

Παρακαλίτε τήν μονάχα τόρα
τήν άγγελόμορφη τήν άσπρομορφη,
κι' άν όλωθώταν σαν πριν έμορφη σας
μιά' άπ' τά σαββανα δέν έξαγαθί,
τήν νύκτα 'άργεται μέσ' σ' έναρπ σας
και νά τήν χανίτε με τήν πύλη.